

Sygn. akt II AKa 323/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2012r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA – Anna Prokopiuk (spr.)

Sędziowie SA – Małgorzata Mojewska

SA – Adam Wrzosek

Protokolant st. sekr. sąd. – Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2012 r.

sprawy 1) G. T. – oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. (x2),

2) W. K. (1) oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. (x2), art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

3) J. B. (1) – oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 w/w Ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 53 ust. 2 w/w Ustawy w zw. z art. 56 ust. 3 w/w Ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

4) M. S. (1) – oskarżonej z art. 258 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 53 ust. 2 w/w Ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

5) M. R. – oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 44 ust. 1 Ustawy z dnia 18.X.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych,

6) A. P. – oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora, obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 23 marca 2012 r. sygn. akt XVIII K 160/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych J. B. (1) i M. R. nadto w zaskarżonej części wobec oskarżonego W. K. (1);

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej M. S. (1) w ten sposób, iż:

- uchyła orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;

- przyjmuje, że czynu przypisanego jej w pkt. IV1 (czyn X a/o) wyroku dokonała w okresie od połowy maja 2006 r. do końca lipca 2006 r.

- z opisu czynu przypisanego oskarżonej w pkt. IV 2 (czyn XI a/o) wyroku eliminuje działanie w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, a z podstawy prawnej skazania art. 65 § 1 k.k. i obniża wymierzoną oskarżonej za ten czyn karę pozbawienia wolności do lat 3 (trzech);

- obniża wymierzoną oskarżonej karę pozbawienia wolności za czyn z pkt. IV 3 (czyn XII a/o) wyroku do lat 4 (czterech);

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonej karę łączną obejmującą kary pozbawienia wolności wymierzone za czyny z pkt. IV1, IV2 i IV3 – 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonej w sprawie od dnia 16 czerwca 2010 r. do dnia 23 listopada 2012 r.;

III. - zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. P. w ten sposób, że obniża wymierzoną mu karę pozbawienia wolności do lat 4 (czterech);

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 sierpnia 2010 r. do dnia 6 lipca 2011 r. i od dnia 6 listopada 2011 r. do dnia 23 listopada 2012 r.;

IV. uchyła wyrok wobec oskarżonego G. T. w zaskarżonej części dotyczącej czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia (pkt I1 wyroku) i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu d. W. Ś. do ponownego rozpoznania; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

V. zwalnia oskarżonych W. K. (1), J. B. (1), M. R. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a oskarżonych M. S. (1) i A. P. od ponoszenia kosztów sądowych za obie instancje, obciążając nimi Skarb Państwa;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł., adw. M. H., adw. P. K., adw. M. B. i adw. E. S. – Kancelarie Adwokackie w W. kwoty po 738 zł, w tym 23% VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu pełnionej przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

G. T. został oskarżony o to, że:

I. w bliżej nieustalonym dniu w okresie zimowym z 2001 na 2002r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z W. K. (2) ps. (...) brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 10 kilogramów amfetaminy w ten sposób, że przyjął wskazany narkotyk od W. K. (2), przy czym zarzuconego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w W. sygn. XVIII K 5/97

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

II. w bliżej nieustalonym dniu w drugiej połowie marca 2002r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) ps. (...), R. P. (1) ps. (...), B. D. (1) ps. (...) i innymi osobami brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 20 kilogramów amfetaminy w ten sposób, że przyjął wskazany narkotyk od wymienionych celem jego przewiezienia do G. i przekazania amfetaminy odbiorcy, przy czym zarzuconego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w. W. sygn. XVIII K 5/97

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

III. w bliżej nieustalonych dniach na przełomie 2002 i 2003r., jednak nie później niż po dniu 26.02.2003r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zamiarze, aby M. A. (1) ps. (...) i inne osoby dokonały wbrew przepisom ustawy czynu zabronionego wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, ułatwił im popełnienie takiego przestępstwa w ten sposób, że od K. S. ps. (...) i P. G. ps. (...) dwukrotnie przyjął służący do przeprowadzenia procesu wytwarzania amfetaminy płyn benzylometyloketon tzw. (...) w ilościach odpowiednio ok. 10 litrów i ok. 8 litrów, który to płyn następnie przekazał M. A. (1) ps. (...), przy czym zarzuconego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w. W. sygn. XVIII K 5/97

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W. K. (1) został oskarżony o to, że:

IV. w okresie od co najmniej października lub listopada 1998 r. do kwietnia 2002r. w G., C. i innych miejscowościach na terenie kraju działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1) ps. (...), D. K. ps. (...), J. W. ps. (...), M. M. (2) ps. (...), W. K. (2) ps. (...), K. S. ps. (...), J. S. (1), B. D. (1) ps. (...), M. S. (2) ps. (...) i innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez M. A. (1) ps. (...), mającej na celu dokonywanie przestępstw, a w szczególności produkcję i wprowadzanie do obrotu amfetaminy

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.;

V. w okresie od października lub listopada 1998r. do maja 2001r. w G. działając wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) ps. (...), J. W. ps. (...), J. S. (1), B. D. (1) ps. (...), mężczyzną o imieniu M. oraz innymi nieustalonymi mężczyznami brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze łącznej co najmniej 190 kilogramów w ten sposób, że:

1) w bliżej nieustalonym dniu października lub listopada 1998r. wraz z dwoma nieustalonymi mężczyznami przyjął od M. A. (1) i B. D. (1) za pośrednictwem J. W., J. S. (1) i mężczyzny o imieniu M. narkotyk w postaci 20 kilogramów amfetaminy celem dalszej odsprzedaży narkotyku,

2) w bliżej nieustalonym dniu pod koniec stycznia 1999r. przyjął od M. A. (1) za pośrednictwem J. S. (1) narkotyk w postaci około 20 kilogramów amfetaminy celem dalszej odsprzedaży narkotyku,

3) w bliżej nieustalonym dniu około połowy marca 1999r. przyjął od M. A. (1) za pośrednictwem J. S. (1) narkotyk w postaci około 15 kilogramów amfetaminy celem dalszej odsprzedaży narkotyku,

4) w bliżej nieustalonych dniach od około połowy marca 1999r. do około połowy 1999r. co najmniej jednokrotnie przyjął od M. A. (1) za pośrednictwem J. S. (1) narkotyk w postaci nieustalonej wagowo znacznej ilości amfetaminy celem dalszej odsprzedaży narkotyku,

5) w bliżej nieustalonym dniu września 1999r. przyjął od M. A. (1) za pośrednictwem J. S. (1) narkotyk w postaci około 22 kilogramów amfetaminy celem dalszej odsprzedaży narkotyku,

6) w bliżej nieustalonym dniu pod koniec kwietnia lub na początku maja 2000r. przyjął od M. A. (1) za pośrednictwem J. S. (1) narkotyk w postaci około 20 kilogramów amfetaminy celem dalszej odsprzedaży narkotyku,

7) w bliżej nieustalonym dniu września - grudnia 2000 r. przyjął od

M. A. (1) za pośrednictwem J. S. (1) narkotyk w postaci około 26 kilogramów amfetaminy celem dalszej odsprzedaży narkotyku,

8) w bliżej nieustalonym dniu marca - kwietnia 2001r. przyjął od M. A. (1) za pośrednictwem J. S. (1) narkotyk w postaci około 42 - 44 kilogramów amfetaminy celem dalszej odsprzedaży narkotyku,

9) w bliżej nieustalonym dniu maja 2001r. przyjął od M. A. (1) za pośrednictwem J. S. (1) narkotyk w postaci 25 kilogramów amfetaminy celem dalszej odsprzedaży narkotyku,

- przy czym zarzuczonego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw i czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w. L. sygn. IV K 41/05

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

J. B. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od około kwietnia 2006r. do końca lipca 2006r. w W., C. i innych miejscowościach na terenie kraju działając wspólnie i w porozumieniu z D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...), H. S. ps. (...) i M. S. (1), J. S. (1), A. M. ps. (...) i innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. A. (1) ps. (...), mającej na celu dokonywanie przestępstw, a w szczególności produkcję i wprowadzanie do obrotu amfetaminy

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

VII. w bliżej nieustalonych dniach w miesiącach kwiecień - lipiec 2006r. w

nieustalonej miejscowości i A. na posesji nr (...) koło M. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, aby M. A. (1) ps. (...), J. S. (1) i inne osoby wbrew przepisom ustawy dokonali czynu zabronionego wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, ułatwił im popełnienie takiego przestępstwa w ten sposób, że przekazał M. A. (1) i J. S. (1) trzykrotnie odpowiednio 40, 50 i 60 litrów benzylometyloketonu tzw. (...) w łącznej ilości 150 litrów, służącego do przeprowadzenia procesu wytwarzania amfetaminy, przy czym zarzuczonego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

VIII. w nieustalonych dniach w miesiącach kwiecień - czerwiec 2006 r. przy skrzyżowaniu trasy (...) z trasą (...) w okolicy miejscowości M. oraz w C. działając wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) ps. (...), R. P. (1) ps. (...) i J. S. (1) brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowej w łącznej ilości 88 kilogramów amfetaminy w ten sposób, że w okolicy miejscowości M. przyjął od M. A. (1) za pośrednictwem J. S. (1) narkotyk w ilości 28 kilogramów oraz w C. przyjął od M. A. (1) za pośrednictwem J. S. (1) narkotyk w ilości 60 kilogramów, z czego ilość 30 kilogramów przekazał następnie R. P. (1) działając w celu dalszej odsprzedaży narkotyku,

- przy czym zarzuconego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw i czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

IX. w bliżej nieustalonym okresie w pierwszej połowie lipca 2006r. w miejscowości A. na posesji nr (...) koło M. działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) ps. (...) i J. S. (1), po uprzednim dostarczeniu im ok. 18,7 litrów benzylometyloketonu tzw. (...) służącego do przeprowadzenia procesu wytwarzania amfetaminy, brał udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzył nie mniej niż 10 kilogramów amfetaminy, który to narkotyk następnie wprowadził do obrotu przekazując innej osobie celem dalszej odsprzedaży

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. S. (1) została oskarżona o to, że:

X. w okresie od drugiej połowy marca 2006 r. do drugiej połowy lipca 2006 r. w W., C. i innych miejscowościach na terenie kraju działając wspólnie i w porozumieniu z D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...), H. S. ps. (...), R. P. (1) ps. (...), A. M. ps. (...), J. S. (1) i innymi osobami brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. A. (1) ps. (...), mającej na celu dokonywanie przestępstw, a w szczególności produkcję i wprowadzanie do obrotu amfetaminy

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

XI. w okresie od drugiej połowy marca 2006r. do kwietnia 2006r. w miejscowości S. koło S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, aby M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...) i J. S. (1) wbrew przepisom ustawy dokonali czynu zabronionego wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, ułatwiła im popełnienie takiego przestępstwa w ten sposób, że udostępniła wskazanym pomieszczenia do produkcji na posesji nr (...) w S. w wyniku czego wskazani wytworzyli łącznie co najmniej 237 kilogramów amfetaminy oraz około 3-4 litrów amfetaminy w płynie tzw. aminy w ten sposób, że:

1) w bliżej nieustalonym okresie około 9 dni drugiej połowy marca 2006 r. w miejscowości S. na posesji nr (...) M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...) i J. S. (1) działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyli około 140-142 kilogramów amfetaminy oraz około 3-4 litrów amfetaminy w płynie tzw. aminy,

2) w bliżej nieustalonym okresie około 9 dni kwietnia 2006r. w miejscowości S. na posesji nr (...) M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...) i J. S. (1) działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyli 97 kilogramów amfetaminy,

przy czym zarzuconego czynu dopuściła się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw i czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XII. w okresie od kwietnia 2006r. do drugiej połowy lipca 2006r. w miejscowości S. koło S., w miejscowości R. i K. oraz w miejscowości A. działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...), H. S. ps. (...), J. B. (1) ps. (...) i J. S. (1) brała udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że brała bezpośredni udział w procesie wytwarzania narkotyku, w wyniku czego wytworzyła co najmniej 581 kilogramów amfetaminy oraz około 6-7 litrów płynnej amfetaminy tzw. aminy w ten sposób, że:

1) w bliżej nieustalonym okresie około 7 dni kwietnia 2006r. w miejscowości (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...) i J. S. (1) brała udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyła 68 kg amfetaminy oraz około 6 - 7 litrów amfetaminy w płynie tzw. aminy,

2) w bliżej nieustalonym okresie około 7 dni maja 2006r. w miejscowości R. na posesji M. R. i w miejscowości K. na posesji nr (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...) i J. S. (1) brała udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyła 120 kilogramów amfetaminy,

3) w bliżej nieustalonym okresie około dwóch tygodni na przełomie maja - czerwca 2006 r. w miejscowości R. na posesji M. R. i w miejscowości K. na posesji nr (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...), H. S. ps. (...) i J. S. (1) brała udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyła 228 kilogramów amfetaminy,

4) w bliżej nieustalonym okresie w lipcu 2006r. w miejscowości R. na posesji M. R. i w miejscowości (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. Paproch, H. S. ps. (...) i J. S. (1) brała udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyła 90 kilogramów amfetaminy,

5) w bliżej nieustalonym okresie w drugiej połowie lipca 2006 r. w miejscowości A. na posesji nr (...) koło M. działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...), H. S. ps. (...), J. B. (1) ps. (...) i J. S. (1) brała udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyła 75 kilogramów amfetaminy,

- przy czym zarzuconego czynu dopuściła się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw i czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. R. został oskarżony o to, że:

XIII. w okresie około od maja 2006r. do lipca 2006r. w miejscowości R. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, w zamiarze, aby M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...), M. S. (1), H. S. ps. (...) i J. S. (1) wbrew przepisom ustawy dokonali czynu zabronionego wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, ułatwił im popełnienie takiego przestępstwa w

ten sposób, że udostępnił wskazanym pomieszczenia do produkcji na swojej posesji w R. oraz usuwał odpady poprodukcyjne w wyniku czego wskazani wytworzyli łącznie 438 kilogramów amfetaminy w ten sposób, że:

1) w bliżej nieustalonym okresie około 7 dni maja 2006 r. w miejscowości R. M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...), M. S. (1) i J. S. (1) działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyli 120 kilogramów amfetaminy,

2) w bliżej nieustalonym okresie około dwóch tygodni na przełomie maja -czerwca 2006r. w miejscowości R. M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...), H. S. ps. (...), M. S. (1) i J. S. (1) działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyli 228 kilogramów amfetaminy,

3) w bliżej nieustalonym okresie w lipcu 2006r. w miejscowości R. M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...), J. B. (2) ps. (...), H. S. ps. (...), M. S. (1) i J. S. (1) działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyli 90 kilogramów amfetaminy,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. P. został oskarżony o to, że:

XIV. w okresie około od marca 2006r. do połowy kwietnia 2006 r. w miejscowości N. na swojej posesji nr (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, aby M. A. (1) ps. (...), D. G. (1) ps. (...) i J. S. (1) wbrew przepisom ustawy dokonali czynu zabronionego wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, ułatwił im popełnienie takiego przestępstwa w ten sposób, że udostępnił wskazanym pomieszczenia do produkcji na swojej posesji nr (...) w N. w wyniku czego wskazani wytworzyli łącznie 156 kilogramów amfetaminy w ten sposób, że:

1) w bliżej nieustalonym okresie około 5 dni początkiem marca 2006r.

w miejscowości N. działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyli 60 kilogramów amfetaminy,

2) w bliżej nieustalonym okresie około 4 dni marca 2006r. w miejscowości N. działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyli 36 kilogramów amfetaminy,

3) w bliżej nieustalonym okresie około 5 dni na przełomie marca i kwietnia 2006 r. w miejscowości N. działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyli 60 kilogramów amfetaminy,

- przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w. P. sygn. II K 119/05

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2012 r. sygn. akt XVIII K 160/11 Sąd Okręgowy w. W.:

I. 1. oskarżonego G. T. uniewinnił od popełnienia

czynów zarzucanych mu w pkt. I i III aktu oskarżenia;

2. oskarżonego G. T. w ramach czynu opisanego w pkt. II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu w drugiej połowie marca 2002 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie substancją psychotropową przyjmując od innej ustalonej osoby znaczne jej ilości w postaci 2 kilogramów amfetaminy celem przewiezienia do G. i przekazania odbiorcy, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w. W. sygn. XVIII K 5/97 i za to w oparciu o art. 4§ 1 k.k. i przy zastosowaniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę 50 (pięćdziesiąt) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

3. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej wobec G. T. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 16 czerwca 2010 r. do 23 marca 2012 r.;

II. 1. W. K. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia czynu;

2. w ramach czynu zarzucanego W. K. (1) w pkt. V aktu oskarżenia wyodrębnił trzy czyny i uznał go za winnego tego, że:

a) w okresie od października 1998 r. do września 2000 r. w G. działając wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w z góry powziętym zamiarze uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy przyjmując na terenie G. znaczne jej ilości w ten sposób, że:

- w bliżej nieustalonym dniu w okresie października i listopada

1998 r. wraz z dwoma nieustalonymi mężczyznami przyjął od trzech innych w tym dwóch ustalonych osób 17 kilogramów amfetaminy celem dalszej jej odsprzedaży,

- w bliżej nieustalonym dniu pod koniec stycznia 1999 r. przyjął od dwóch innych ustalonych osób 17 kilogramów amfetaminy celem dalszej jej odsprzedaży,

- w bliżej nieustalonym dniu około połowy marca 1999 r. przyjął od dwóch innych ustalonych osób 12 kilogramów amfetaminy celem dalszej jej odsprzedaży,

- w bliżej nieustalonym dniu w okresie od połowy marca 1999 r. do końca czerwca 1999 r. przyjął od dwóch innych ustalonych osób nieustaloną ilość amfetaminy celem dalszej jej odsprzedaży,

- w bliżej nieustalonym dniu września 1999 r. przyjął od dwóch innych ustalonych osób 22 kilogramy amfetaminy celem dalszej jej odsprzedaży i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. i przy zastosowaniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk. skazał oskarżonego W. K. (1) a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

b) w okresie na przełomie kwietnia i maja 2000 r. w G. działając wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie substancją psychotropową przyjmując na terenie G. od dwóch innych ustalonych osób znaczne jej ilości w postaci 20 kilogramów amfetaminy i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. i przy zastosowaniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał oskarżonego W. K. (1), a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 80_ (osiemdziesiąt) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

c) w okresie od września 2000 r. do maja 2001 r. w G. działając wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w z góry powziętym zamiarze uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy przyjmując na terenie G. znaczne jej ilości w ten sposób, że:

- w bliżej nieustalonym dniu w okresie od września do grudnia

2000 r. przyjął od dwóch innych ustalonych osób 26 kilogramów amfetaminy celem dalszej odsprzedaży narkotyku,

- w bliżej nieustalonym dniu w okresie od marca do kwietnia 2001r. przyjął od dwóch innych ustalonych osób 42 kilogramy amfetaminy celem dalszej odsprzedaży narkotyku,

- w bliżej nieustalonym dniu maja 2001r. przyjął od dwóch innych ustalonych osób 25 kilogramów amfetaminy celem dalszej odsprzedaży narkotyku i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. i przy zastosowaniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał oskarżonego W. K. (1) a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

3. na podstawie art. 85 k.k. i 86§1 i 2 k.k. orzeczone kary pozbawienia

wolności i grzywny odrębnie połączył i wymierzył oskarżonemu W. K. (1) karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 200 (dwustu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

III. 1. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu J. B. (1) w pkt. VI aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od drugiej połowy lutego 2006 r. do końca lipca 2006 r. w W., C. i innych miejscowościach na terenie kraju działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi pięcioma osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez inną ustaloną osobę, mającej na celu wytwarzanie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i wprowadzanie jej do obrotu i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazał oskarżonego J. B. (1) i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu J. B. (1) w pkt. VII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od kwietnia do lipca 2006 r. w nieustalonej miejscowości i A. na posesji nr (...) koło M. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, aby inne ustalone osoby wbrew przepisom ustawy dokonały czynu zabronionego wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, ułatwił im popełnienie takiego przestępstwa w ten sposób, że przekazał im trzykrotnie odpowiednio 40, 50 i 60 litrów benzylometyloketonu tzw. (...) w łącznej ilości 150 litrów, służącego do przeprowadzenia procesu wytwarzania amfetaminy, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw oraz w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w. P. w sprawie II K 123/02 i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. i przy zastosowaniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. skazał oskarżonego J. B. (1) na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19§ 1 k.k. i 33§1 i 3 k.k. wymierzył mu karę

5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

3. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu J. B. (1) w pkt. VIII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w nieustalonych dniach w okresie od kwietnia do czerwca 2006 r. przy skrzyżowaniu trasy (...) z trasą (...) w okolicy

miejsowości M. oraz w C. działając wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w z góry powziętym zamiarze, w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z trzema ustalonymi innymi osobami uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej i brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że w okolicy miejscowości M. przyjął od dwóch innych ustalonych osób 28 kilogramów amfetaminy oraz w C. przyjął od tych samych dwóch ustalonych osób 60 kilogramów amfetaminy, z czego ilość 30 kilogramów przekazał następnie innej ustalonej osobie, działając w celu dalszej odsprzedaży narkotyku, przy czym zarzuconego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw i czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w. P. w sprawie II K 123/02 i za to w oparciu o art. 4§ 1 k.k. i przy zastosowaniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., skazał oskarżonego J. B. (1) a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

4. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu J. B. (1) w pkt. IX aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie w pierwszej połowie lipca 2006 r. w miejscowości A. na posesji nr (...) koło M. działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi osobami, po uprzednim dostarczeniu im ok. 18,7 litrów benzylometyloketonu tzw. (...) służącego do przeprowadzenia procesu wytwarzania amfetaminy, brał udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzył 10 kilogramów amfetaminy, a następnie uczestniczył w obrocie tą substancją przyjmując ją celem dalszej odsprzedaży przy czym zarzuconego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw oraz w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w. P. w sprawie II K 123/02 i za to w oparciu

o art. 4§1 k.k. i przy zastosowaniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy Kodeks karny z dnia

6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 skazał oskarżonego J. B. (1) a na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia

29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 100 (stu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

5. na podstawie art. 85 k.k. i 86§ 1 i 2 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny odrębnie połączył i wymierzył oskarżonemu J. B. (1) karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 300 (trzystu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. B. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 30 sierpnia 2010 r. do 23 marca 2012 r.;

IV.1. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej M. S. (1) w pkt. X aktu oskarżenia uznał ją za winną tego, że w okresie od przełomu kwietnia i maja 2006 r. do końca lipca 2006 r. w W., C. i innych miejscowościach na terenie kraju działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi pięcioma osobami brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez inną ustaloną osobę, mającej na celu wytwarzanie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i wprowadzanie jej do obrotu i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazał oskarżoną M. S. (1) i wymierzył jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej M. S. (1) w pkt. XI aktu oskarżenia uznał ją za winną tego, że w okresie przełomu kwietnia i maja 2006 r. w miejscowości S. koło S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej aby 5 innych ustalonych osób wbrew przepisom ustawy dokonało czynu zabronionego wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, ułatwiła im popełnienie takiego przestępstwa w ten sposób, że udostępniła pomieszczenia do wytwarzania substancji psychotropowej na posesji nr (...) w S. w wyniku czego wytworzyli oni łącznie 140 kilogramów amfetaminy przy czym zarzucanego czynu dopuściła się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. i przy zastosowaniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu

7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z

art. 65 §1 k.k. skazał oskarżoną M. S. (1), a na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19 § 1 k.k. i 33§1 i 3 k.k. wymierzył jej karę

4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 100 (stu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

3. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej M. S. (1) w pkt. XII aktu oskarżenia uznał ją za winną tego, w okresie od połowy maja 2006r. do drugiej połowy lipca 2006r. w miejscowości R. i K., w miejscowości S. koło S., oraz w miejscowości A. działając w z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z 6 ustalonymi osobami brała udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w wyniku czego wytworzyła co najmniej 423 kilogramy amfetaminy w ten sposób, że:

- od połowy maja 2006 r. do pierwszej dekady czerwca 2006 r. w miejscowości R. na posesji nr (...) i w miejscowości K. na posesji nr (...) działając wspólnie i w porozumieniu z 5 innymi ustalonymi osobami brała udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyła 348 kilogramów amfetaminy,

- w bliżej nieustalonym okresie w drugiej połowie lipca 2006 r. w miejscowości A. na posesji nr (...) koło M. działając wspólnie i w porozumieniu z 6 ustalonymi osobami brała udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w wyniku czego wytworzyła 75 kilogramów amfetaminy przy czym zarzucanego czynu dopuściła się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw i czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. i przy zastosowaniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. skazał oskarżoną M. S. (1) a na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył jej karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywnę 130 (stu trzydziestu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

4. na podstawie art. 85 k.k. i 86§1 i 2 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny odrębnie połączył i wymierzył oskarżonej M. S. (1) karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 200 (dwustu) stawek, ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

6. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej M. S. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 16 czerwca 2010 r. do 23 marca 2012 r.;

V.1. w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu M. R. w pkt. XIII aktu oskarżenia wyodrębnił dwa czyny i uznał oskarżonego M. R. za winnego tego, że:

a) w okresie od połowy maja 2006r. do pierwszej dekady czerwca 2006 r. w miejscowości R. na posesji nr (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował ułatwić sześciu innym osobom dokonanie czynu zabronionego w

postaci wyrobu bez wymaganego wpisu do rejestru napojów spirytusowych w ten sposób, że udostępnił, tym osobom pomieszczenia do wyrobu napojów spirytusowych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na to, że osoby te nie prowadziły wyrobu napojów spirytusowych czego sobie nie uświadamiał i za to na podstawie art. 13 §2 k.k. w zw. z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych skazał oskarżonego, a na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych w zw. z art. 14§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

b) po popełnieniu występku opisanego w pkt. V.1.a) sentencji wyroku w okresie pierwszej dekady miesiąca czerwca 2006 r. w miejscowości R. na posesji nr (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwił sześciu innym osobom dokonanie czynu zabronionego w postaci wykonania części cyklu wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że udostępnił im pomieszczenia do wytworzenia tej substancji i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. przy zastosowaniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. przed wejściem w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.09.206.1589) na

podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał oskarżonego, a na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19§ 1 k.k. i 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60§2 k.k. i 60§6 pkt 2 k.k. wymierzył oskarżonemu M. R. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę 30 stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 40 (czterdzieści) złotych;

2. na podstawie art. 85 k.k. i 86§1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego M. R. połączył i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i 70§1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat;

VI.1. w ramach zachowania zarzucanego oskarżonemu A. P. w pkt. XIV aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od połowy marca 2006 r. do połowy kwietnia 2006 r. w miejscowości N. na posesji nr (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, ułatwił trzem innym osobom dokonanie czynu zabronionego wytworzenia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że udostępnił im pomieszczenia do wytworzenia tej substancji w wyniku czego wytworzyli oni w trzech cyklach produkcyjnych łącznie 156 kilogramów amfetaminy odpowiednio 60, 36 i 60 kilogramów amfetaminy przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w. P. w sprawie II K 199/03 objętym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w. P. w sprawie II K 119/05 i za to w oparciu o art. 4§1 k.k. i przy zastosowaniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 czerwca 2010 r. przed wejściem w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.09.206.1589) na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19§ 1 k.k. i 33§1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu A. P. karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywnę 150 stawek ustalając wartość 1 (jednej) stawki na 40 (czterdzieści) złotych;

VII. na podstawie §14 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł., adw. M. H., adw. P. S. po kwocie 3180

zł (trzech tysięcy stu osiemdziesięciu złotych) + VAT oraz na rzecz adw. M. B., adw. D. G. (2) i adw. E. S. po kwocie 2880 zł (dwóch tysięcy ósmuset osiemdziesięciu złotych) + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu; VIII. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych oraz Prokurator Apelacyjny, który zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego G. T..

Obrońca oskarżonego G. T. zaskarżyła wyrok w części dotyczącej pkt I.2. i na podstawie art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zarzuciła:

1. mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k.; dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez oparcie ustaleń faktycznych, co do popełnienia przez oskarżonego czynu na sprzecznych ze sobą relacjach świadków, w odniesieniu do zachowania oskarżonego, odmowie nadania wiarygodności zeznaniom świadka B. D.-D. i M. A., co w efekcie doprowadziło do niewyjaśnienia przez Sąd wszystkich istotnych okoliczności sprawy; uznanie wyjaśnień i zeznań świadków

J. S., R. P., J. G. za w pełni wiarygodne, czego skutkiem było wadliwe ustalenie stanu faktycznego i przyjęcie, że oskarżony uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci

2 kilogramów amfetaminy oraz, że przyjął tę substancję od „innej ustalonej osoby”, w sytuacji gdy zeznania świadka B. D. - D. przeczą tym ustaleniom; w sentencji wyroku i uzasadnieniu ujawnia się również sprzeczność; nadto nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku dowodów świadczących niezbicie o tym, że oskarżony działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął amfetaminę celem przewiezienia do G.; a także poprzez oparcie wyroku wyłącznie na okolicznościach obciążających oskarżonego, z naruszeniem zasady domniemania niewinności i bezstronności;

2. mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego - art. 192 § 2 k.p.k. przez brak przesłuchania J. S., J. G. z udziałem biegłego psychologa, w sytuacji gdy, istniały okoliczności uzasadniające podejrzenie istnienia stanu obniżającego zdolność postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania zaobserwowanych przezeń faktów i zdarzeń a zaznania ich miały kluczowy charakter w sprawie. Tym samym Sąd orzekający pozbawił się możliwości prawidłowej oceny zeznań odpowiadających prawdzie;

3. mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego art. 172 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia konfrontacji świadków

J. S. z B. D.-D. i M. A., w sytuacji gdy ich zeznania wykazywały między sobą sprzeczności; zarówno co do przebiegu zdarzenia, jak i ilości amfetaminy jaka miała zostać rzekomo przekazana;

4. naruszenie prawa materialnego - art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przez jego błędną interpretację, co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. I. 2 wyroku podczas gdy działanie oskarżonego nie wypełniało znamion przestępstwa stypizowanego w tym przepisie.

Wobec powyższych zarzutów obrońca wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego G. T. od popełnienia czynu opisanego w pkt I. 2. wyroku, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego G. T. w części orzeczenia uniewinniającego od czynu opisanego jako I aktu oskarżenia i na podstawie art. 438 pkt 2 oraz art. 427 § 2 k.p.k. zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść polegającą na nieuzasadnionym przyznaniu świadkowi R. P. (1) prawa do odmowy zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k. w sytuacji, gdy wskazanemu przysługiwało jedynie uprawnienie do odmowy odpowiedzi na zadawane pytanie w trybie art. 183 § 1 k.p.k., co w konsekwencji skorzystania przez R. P. (1) z tego uprawnienia uniemożliwiło weryfikację złożonych przez niego w innym postępowaniu w charakterze podejrzanego wyjaśnień.

Skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia w części uniewinniającej G. T. od popełnienia czynu opisanego jako I aktu oskarżenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego W. K. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej zarzutów opisanych w pkt V aktu oskarżenia i w wyroku w pkt II. 2 a, b, c.

Na podstawie art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 4, 5 i 7 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegająca na: oparciu orzeczenia na budzących wątpliwości wyjaśnieniach i zeznaniach świadka koronnego J. S. (1), ogólnikowych wewnętrznie niespójnych i sprzecznych, dotkniętych wadą nieprawdomówności a także na mających służyć uzupełnieniu czy też potwierdzeniu wiarygodności wyjaśnień i zeznań świadka koronnego, wskazanych przez Sąd w uzasadnieniu wyroku, wątpliwych jednak dla okresu związanego z zarzutami stawianymi osk. W. K. (1) i dla okresu objętymi tymi zarzutami dowodów, przy jednoczesnej dyskredytacji mogących być korzystnymi dla oskarżonego okoliczności i faktów,

- przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów poprzez dedukcję i zbyt daleko idące wnioski co do zdarzeń z udziałem świadka koronnego i oskarżonego, a także z udziałem S. C., L. G., czy B. D. (1) ps. (...), przypisując im nie tylko pełną wartość dowodową co do czynów zarzucanych oskarżonemu i bezpośredni związek z tymi czynami, a nadto co do czasu, ilości, sposobu dostarczenia i rozliczania się z dostarczanych narkotyków mimo braku ku temu niebudzących wątpliwości dowodów przy co najmniej wątpliwej wiarygodności świadka koronnego J. S. (1), który mimo obowiązujących go zasad lojalności wobec organów wymiaru sprawiedliwości, rzetelności, obiektywności i prawdomówności zeznał nieprawdę i jak stwierdza Sąd w uzasadnieniu wyroku, to nie zawsze zeznania tego świadka odpowiadały prawdzie, to jednak mimo tych stwierdzeń Sądu, a także tych ogólnikowych wskazań przez niego czasu, sposobu, wagi, rozliczeń finansowych przy uwzględnieniu jego pozycji, wiedzy oraz doświadczeń na płaszczyźnie zbiorowego działania grupy przestępczej z elementami bezwzględności, musi budzić zastrzeżenia w przedmiocie nadania jego wyjaśnieniom i zeznaniom walorów wiarygodności i prawdomówności i podstawowego dowodu do skazania W. K. (1),

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć istotny wpływ na treść wyroku, będących wynikiem wyżej wymienionych uchybień procesowych, a polegający na przypisaniu oskarżonemu popełnienia zarzucanych mu czynów w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy do tego jednoznacznych i przekonywujących podstaw dla tego rodzaju rozstrzygnięcia nie dostarczył.

3. surowość kary nawet przy przyjętym przez Sąd stanie faktycznym sprawy i stanie zdrowia fizycznego i psychicznego oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez jego uchylenie i uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów.

Obrońca oskarżonego J. B. (1) zaskarżył wyrok w części uznającej oskarżonego za winnego popełnienia czynów wskazanych w sentencji – na jego korzyść.

Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

A. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na arbitralnym i niezasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji nieuprawnionej tezy, że zgromadzone w sprawie materiały pozwalają na przyjęcie, iż:

I. zeznania świadka koronnego J. S. (1) są na tyle pełne, spójne i wiarygodne, że (zdaniem Sądu Okręgowego) wyłącznie na ich podstawie można przyjąć, że:

1. osk. J. B. (1) miał brać udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw podczas, gdy brak jest przesłanek pozwalających na stwierdzenie, iż J. B. (1) do wspomnianej grupy należał, wspierał ją lub czerpał korzyści z jej działalności;

2. osk. J. B. (1) miał przekazywać komukolwiek (dostarczać) środki ((...)) i przedmioty służące do produkcji środków odurzających (amfetaminy), uczestniczyć w procesie jej wytwarzania lub substancję tę przyjmować celem dalszej jej odsprzedaży, działając indywidualnie lub w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu źródło dochodu, podczas, gdy zeznania tego świadka koronnego są wewnątrznie sprzeczne, nieszczegółowe i zmierzają do ukrycia okoliczności i osób, których ujawnienie mogłoby pozbawić J. S. (1) możliwości skorzystania z dobrodziejstwa ustawy o świadku koronnym, w szczególności zaś uniknięcia surowej odpowiedzialności karnej zarówno przez świadka koronnego, jak też przez osoby, których tożsamość i udział świadek ten ukrywa;

przy czym wzmiankowany błąd w ustaleniach faktycznych był skutkiem:

B. obrazy przepisów i reguł postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:

I. art. 42 ust. 2 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. art. 6 ust. 1 i 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (R., 4 4 listopada 1950 r. - opubl. Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.), art. 6 kpk oraz w związku z

1. art. 413 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 332 S 1 pkt 2 k.p.k. polegającej na jedynie ogólnikowym, skutkującym rażącym naruszeniem prawa do obrony oskarżonego, określeniem miejsca, czasu i sposobu oraz okoliczności czynów jakie zarzucono osk. J. B. (1) w przeważającej liczbie zarzutów aktu oskarżenia, a następnie zaskarżonego orzeczenia;

2. art. 7 i 4 k.p.k. oraz art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. - polegającej na tym, że Sąd I instancji oparł zaskarżony wyrok wyłącznie na niektórych tylko dowodach, konsekwentnie rezygnując z przeprowadzenia dowodów mających istotne znaczenie dla ustaleń sprawy, a także dla realizacji prawa do obrony oskarżonych (w szczególności J. B. (1)), przy czym arbitralna ocena dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie nie uwzględniła okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, także z pominięciem wyjaśnień tego oskarżonego;

3. art. 5 § 2 k.p.k. - polegającej na rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego wątpliwości co do okoliczności mających istotne znaczenie dla przypisania mu winy;

4. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. - polegającej na pominięciu w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia dokładnego określania faktów, które Sąd uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. obrońca wniósł aby Sąd Apelacyjny:

1. dokonał zmiany zaskarżonego wyroku, orzekł odmiennie co do istoty

przedmiotowej sprawy i uniewinnił osk. J. B. (1) od popełnienia zarzuconych mu czynów,

względnie

2. uchylił zaskarżony wyrok i zwrócił sprawę Sądowi Okręgowemu w. W. do ponownego rozpoznania.

Gdyby jednak Sąd Apelacyjny nie podzielił powyższych zarzutów apelacyjnych, wówczas na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżył wskazane orzeczenie w części dotyczącej wymierzenia osk. J. B. (1) kary ośmiu lat pozbawienia wolności jako rażąco niewspółmiernie surowej i wniósł o wymierzenie mu kary w granicach dolnego zagrożenia, w wymiarze nie przekraczającym 2 lat pozbawiania wolności.

Obrońca oskarżonej M. S. (1) zaskarżył wyrok w całości w zakresie rozstrzygnięcia jej dotyczącego.

Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia obrazę przepisów postępowania, tj.:

(i) art. 7 k.p.k. - poprzez wadliwą, niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, skutkującą wadliwością ustalenia stanu faktycznego w tym w szczególności: uznanie za w pełni wiarygodne wzajemnie sprzecznych zeznań świadków koronnych, uznanie na tej podstawie przynależności oskarżonej M. S. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej, jak również uznanie dowodów w postaci zeznań świadków koronnych za wystarczające do uznania winy oskarżonej, podczas gdy nie zostały one należycie zweryfikowane innymi źródłami dowodowymi a w okolicznościach przedmiotowej sprawy stanowią w istocie jedyne dowody sprawstwa oskarżonej.

(ii) art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k.- poprzez pominięcie jako podstawy rozstrzygnięcia zeznania świadka koronnego J. B. (2) dotyczącego braku korzyści materialnych po stronie M. S. (1) w zamian za rzekomo popełniane przestępstwa - a w konsekwencji błędne uznanie popełnienia przez oskarżoną przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowych,

((...)) art. 5 § 2 k.p.k. - poprzez jego niezastosowanie a w konsekwencji przypisanie oskarżonej winy podczas gdy nie dające się usunąć wątpliwości w postaci: braku możliwości ustalenia precyzyjnie okresów popełnienia zarzucanych oskarżonej czynów, momentu rzekomego akcesu oskarżonej do zorganizowanej grupy przestępczej, oraz wzajemnie sprzeczne w tym zakresie zeznania świadków koronnych - należy rozważać na korzyść oskarżonej.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej ewentualnie uchylene ww. wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. R. zaskarżył wyrok w części skazującej oskarżonego , tj. pkt V.1. wyroku.

Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mający wpływ na jego treść poprzez:

- naruszenie, wynikających z dyspozycji art. 7 k.p.k., zasad logiki i doświadczenia życiowego a konkretnie bezpodstawne przyjęcie, iż wyjaśnienia i zeznania J. S. (1), J. B. (2) i H. S. wskazują na to, że w chwili popełnienia czynu wskazanego w pkt V.1.a wyroku M. R. miał zamiar udostępnienia pomieszczeń do wyrobu napojów spirytusowych a w konsekwencji wyczerpał znamiona czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych choć prawidłowa analiza tych relacji prowadzi do wniosków przeciwnych;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mający wpływ na jego treść poprzez:

- naruszenie, wynikających z dyspozycji art. 7 k.p.k., zasad logiki i doświadczenia życiowego a konkretnie bezpodstawne przyjęcie, że M. R. w czasie wskazanym w pkt V.1.b) wyroku ponownie udostępnił działkę wraz z pomieszczeniem w miejscowości (...) osobom trzecim w celu ułatwienia im produkcji amfetaminy

III. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia a konkretnie art.410 k.p.k. poprzez nieuczynienie podstawą rozstrzygnięcia co do czynu z pkt V.1.b) wyroku całości zeznań J. B. (2) w zakresie w jakim sprzeczne one były z wyjaśnieniami M. R. i zeznaniami J. D. (1).

Na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie M. R..

Obrońca oskarżonego A. P. zaskarżyła wyrok w części dotyczącej oskarżonego, tj. pkt VI w całości– na jego korzyść.

Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie wybiórczej i stronniczej oceny materiału dowodowego w sposób naruszający zasadę swobodnej oceny dowodów a polegającej na błędnym uznaniu, że:

1. zeznania świadka J. S. (1) w odniesieniu do okoliczności popełnienia zarzucanego A. P. przestępstwa są całkowicie spójne, konsekwentne i tym samym wiarygodne, pomimo iż zeznania te są wewnętrznym sprzeczne i nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym z uwagi na poniższe okoliczności:

a) we wskazanych przez świadka na terenie posesji w N. pomieszczeniach gospodarczych, w których miała się odbywać produkcja amfetaminy nie wykryto śladów środków odurzających ani substancji psychotropowych (k. 2805 - 2807 oraz k. 2814 -2816);

b) świadek J. S. (1) w zeznaniach złożonych w toku postępowania sądowego wskazywał na fakt, że podczas produkcji amfetaminy na posesji w N. była używana woda i że była ona doprowadzana do pomieszczenia gospodarczego wskazanego przez świadka jako miejsce produkcji (k. 2903), podczas gdy z materiału pogładowego powyższej posesji (k. 2780 - 2786) nie wynika, aby do pomieszczenia została doprowadzona woda a sam świadek nie potrafił wskazać, w jaki sposób doszło do podłączenia wody i gdzie znajdowało się jej źródło, pomimo iż jak sam podkreślał jest ona niezbędna do produkcji amfetaminy;

c) w zeznaniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego świadek wskazał, że w czasie 3 sesji produkcyjnych przeprowadzonych w N. doszło do wyprodukowania 156 kg amfetaminy (k. 1806), natomiast już w postępowaniu sądowym wskazał, iż w N. przeprowadzono „1 a na pewno nie więcej niż 2” cykle produkcyjne, w wyniku których doszło do wyprodukowania „nieznaczającej ilości, czyli dziesiąt kg” (k. 3900);

2. oskarżony A. P. uzyskał korzyść majątkową w związku z udostępnieniem pomieszczeń w N., w których miała się odbywać produkcja, pomimo iż świadek J. S. (1), jak sam zeznawał, nie był świadkiem uzyskania takiej korzyści przez oskarżonego i nie potrafił określić w jakich okolicznościach została mu ona przekazana oraz w jakiej wysokości (k. 3902);

3. oskarżony udostępniając posesję do produkcji amfetaminy nie czynił żadnych zastrzeżeń co do ilości substancji jaka może zostać wytworzona na zamieszkiwanej przez niego nieruchomości, podczas gdy z zeznań świadka J. S. (1) jasno wynika, że w jego ocenie przyczyną odmowy oskarżonego dalszego udostępniania pomieszczeń było powzięcie wiadomości o charakterze i skali przeprowadzanej produkcji amfetaminy (k. 3900).

III. Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 427 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła rażąco niewspółmierność kary wynikającą z wadliwego ustalenia okoliczności obciążających oskarżonego (opisanych w pkt 1c, 2 i 3 powyżej), które miały wpływ przy ustalaniu wymiaru kary dla oskarżonego.

IV. W konsekwencji podniesionych zarzutów wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego A. P. (pkt VI) w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w całości.

Oskarżony A. P. w złożonym piśmie zatytułowanym „Apelacja” podważa wiarygodność obciążających go świadków koronnych J. S. (1) i J. B. (2) i dokonane na ich podstawie ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku odnośnie jego zawinienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych, z wyjątkiem apelacji obrońcy M. S. (1) i obrońcy A. P., okazały się niezasadne. Zasadna natomiast jest apelacja prokuratora dotycząca oskarżonego G. T..

Wina oskarżonych co do większości czynów zarzucanych aktem oskarżenia i przypisanych im zaskarżonym wyrokiem ustalona została przede wszystkim na podstawie dowodów z zeznań świadków koronnych J. S. (1) i J. B. (2). Apelacje obrońców kwestionujących winę oskarżonych, niezależnie od tego jak formułują zarzuty, podważają wiarygodność zeznań tych świadków, a głównie świadka J. S. (1). Nie można się zgodzić z zarzutami skarżących i wywodami, że świadek J. S. (1), a także świadek J. B. (2) aby uzyskać jak najniższy wymiar kary, składał określonej treści wyjaśnienia i zeznania, i dowolnie wskazywał osoby mające uczestniczyć w opisanych przez nich przestępstwach.

Tego typu twierdzenia są - zdaniem Sądu Apelacyjnego – całkowicie dowolne . Należy podkreślić, że zarówno J. S. (1), jak i J. B. (2) nie umniejszali swojej roli w przestępstwach, przyznawali, że brali w nich udział. Zaś to, że obciążając oskarżonych liczyli na złagodzenie własnej odpowiedzialności, samo w sobie nie może stanowić argumentu przeciwko ich wiarygodności, skoro procedura karna przewiduje stosowne instytucje łagodzenia kary, a żaden przepis nie dyskwalifikuje dowodu z zeznań współsprawcy ujawniającego osoby i okoliczności, czy to współdziałające, czy popełniające inne przestępstwa.

Z uwagi na fakt, że poszczególne apelacje zawierają podobne zarzuty dotyczące obrazy przepisów prawa procesowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych celowym jest łączne odniesienie się do poszczególnych, podobnych rodzajowo zarzutów zawartych w omawianych apelacjach aby uniknąć zbędnego powtarzania materiału dowodowego oraz argumentów. W zakresie zarzutów oraz argumentów nie pokrywających się, Sąd Apelacyjny wypowie się osobno.

Odnosnie zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych: G. T., W. K. (1), J. B. (1), M. S. (3), M. R. i A. P..

Chybione są zarzuty obrazy art. 4, art. 5 § 1 i 2, art. 410 i art. 424 k.p.k. podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych.

Z wywodów skarżących wynika, iż błędnie interpretują zasadę określoną w art. 5 § 2 k.p.k., gdyż dopatrują się naruszenia reguły in dubio pro reo w błędnej ocenie dowodów. Tak można wnioskować z treści argumentów zawartych w apelacjach, gdyż skarżący stawiając zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie wskazali konkretnych wątpliwości, które zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonych. Z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa wynika, że nie można skutecznie stawiać zarzutu art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony odnośnie ustaleń faktycznych lub sposobu interpretacji prawa. Dla oceny czy został naruszony określony w tym przepisie zakaz

in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne wątpliwości zgłoszone przez stronę, a jedynie to, czy Sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonych, czy też w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć a tego nie uczynił.

W przypadku zaś, gdy pewne ustalenia faktyczne – jak w niniejszej sprawie – zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Zasady tej nie można rozumieć jako obowiązku sądu wyboru wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, gdyż w takiej sytuacji sąd orzekający stykając się z przeciwstawnymi dowodami byłby obligowany do wyboru tych dla oskarżonych najkorzystniejszych. Taki sposób procedowania stanowiłby pogwałcenie zasady prawdy materialnej, która zobowiązuje sąd do opierania rozstrzygnięć na prawdziwych ustaleniach faktycznych. Zatem „wątpliwości”, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. dotyczyć mogą jedynie tych, jakie może powziąć sąd orzekający, a nie strona i dopiero wówczas, gdyby sąd je powziął, a nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonych, zasadny byłby zarzut naruszenia tego przepisu.

W realiach faktycznych i dowodowych przedmiotowej sprawy, gdy Sąd Okręgowy dysponował zeznaniami świadków koronnych J. S. (1) i J. B. (2) oraz dowodami, które z ich wyjaśnieniami korespondują, wskazującymi na sprawstwo oskarżonych, nie było konieczności stosowania reguły art. 5 § 2 k.p.k. Zasadniczą w sprawie kwestią było zatem rozstrzygnięcie czy zeznania i wyjaśnienia powyższych świadków oraz pozostałe dowody wskazujące na sprawstwo poszczególnych oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów są wiarygodne i wystarczające do ustalenia ich winy.

Z obszernego uzasadnienia zaskarżonego wyroku sporządzonego zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k. wynika, że Sąd I instancji poddał wnikliwej i wszechstronnej analizie zgromadzone w niniejszej sprawie dowody, a zwłaszcza szczególną uwagę obdarzył te dowody, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i stanowiły podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy oskarżonego J. B. (1), że Sąd meriti dopuścił się obrazy art. 424 § 1 k.p.k. przez nie wskazanie w należyty sposób jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych. Ocena materiału dowodowego przez Sąd Okręgowy dokonana została z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 i art. 7 k.p.k., a więc nie narusza w żaden sposób granic swobodnej oceny dowodów oraz jest

zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i w tej części, w której zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy nie zawiera błędów natury faktycznej lub logicznej, wobec czego Sąd Apelacyjny ją podziela.

Przechodząc od ogólnych stwierdzeń dotyczących wszystkich apelacji wniesionych na korzyść oskarżonych do zarzutów i argumentów podniesionych w poszczególnych apelacjach zauważyć trzeba co następuje:

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego G. T. Sąd Okręgowy na str. 26-35 uzasadnienia zaskarżonego wyroku dokonał analizy dowodów dotyczących zarzucanego oskarżonemu w pkt II aktu oskarżenia czynu. Zweryfikował obciążające oskarżonego zeznania świadka koronnego J. S. (1) dowodami w postaci zeznań świadka R. P. (1), świadka J. G. (2) i świadka H. B.. Przedstawiona ocena tych dowodów jest rzeczowa i logiczna. Wprawdzie relacje świadków J. G. (2), R. P. (1) i H. B. dotyczą głównie kwestii uprowadzenia G. T., ale pośrednio – czego nie zauważył obrońca – opisują one przyjęcie przez tego oskarżonego amfetaminy w ilości 2 kg celem przekazania jej odbiorcy w G.. Sąd I instancji w swych rozważaniach wyraźnie oddzielił kwestię przywłaszczenia amfetaminy otrzymanej przez oskarżonego od B. D. (1), od faktu wejścia przez niego w posiadanie tego narkotyku. Trudno odnieść się do zarzutu apelującego obrońcy dotyczącego zaistnienia sprzeczności między sentencją wyroku a uzasadnieniem w sytuacji, gdy nie wywiódł on na czym ta sprzeczność ma polegać. W akcie oskarżenia w pkt II zarzucano oskarżonemu udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości amfetaminy – 20 kg, a w sentencji wyroku Sąd meriti przyjął, iż uczestniczył on w obrocie substancją psychotropową, przyjmując od ustalonej osoby 2 kg amfetaminy celem przekazania odbiorcy w G., jednakże w uzasadnieniu Sąd obszernie przedstawił powody takiego rozstrzygnięcia i zasługują one na pełną akceptację. Do poczynienia takich ustaleń uprawniały Sąd orzekający dowody w postaci zeznań świadka J. S. (1) w powiązaniu ze wspomnianymi wyżej dowodami z zeznań świadków R. P. (1), J. G. (2) i H. B., a także zeznania świadka B. D. (1) w tej części, w której zostały uznane przez Sąd za wiarygodne.

Nie można zgodzić się z zarzutem obrazy art. 192 § 2 k.p.k. i art. 172 k.p.k. stawianym przez obrońcę w pkt 2 i 3 apelacji.

Z treści art. 192 § 2 k.p.k. wynika, iż Sąd może zarządzić przesłuchanie świadka z udziałem biegłego psychologa, gdy istnieje wątpliwość co do jego stanu psychicznego, stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Stwierdzić należy, że skoro organy procesowe prowadzące postępowanie w przedmiotowej sprawie mające bezpośredni kontakt ze świadkiem J. S. (1) i świadkiem J. G. (2), w tym Sąd orzekający w pierwszej instancji, a także obrońca w toku postępowania sądowego, nie powzięły żadnych wątpliwości odnośnie stanu psychicznego tych świadków uzasadniających dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa, to nie sposób dopatrzeć się obrazy wymienionej w apelacji przepisu postępowania, tj. art. 192 § 2 k.p.k. Wywody skarżącego, że J. G. (2) był uzależniony od narkotyków, a J. S. (1) „brał udział w wytwarzaniu narkotyków co mogło oddziaływać na jego organizm i zdolności psychofizyczne”, są zdaniem Sądu odwoławczego poglądem, który sam w sobie nie daje podstaw do przyjęcia, iż takie wątpliwości co do stanu psychicznego tych świadków zachodziły. Skarżący nie wykazał również, że brak dowodu z konfrontacji między świadkami J. S. (1), B. D. (1) i M. A. (1) miał istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. Zauważyć też należy, że obrońca w toku postępowania sądowego nie widział potrzeby przeprowadzenia takiego dowodu.

Oдноśnie zarzutu obrazy prawa materialnego. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz poglądów doktryny jednoznacznie wynika, że zarzut obrazy prawa materialnego ma rację bytu wyłącznie wówczas, gdy odwołujący się nie kwestionuje treści poczynionych przez

Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Naruszenie prawa materialnego polega bowiem na jego wadliwym zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i nie kwestionowanych ustaleniach faktycznych (vide wyrok S.N. z dnia 23 lipca 1974 r. V KR 212/74 OSNKW 1974 nr 12

poz. 233). Obrońca ani w zarzucie, ani w pisemnych motywach apelacji nie wykazał czy podważa ustalenia faktyczne i w jakim zakresie, przyjął należy jednak w świetle wniosku o uniewinnienie oskarżonego, iż te ustalenia kwestionuje w całości. W tej sytuacji stawianie wyrokowi zarzutu obrazy prawa materialnego jest nieporozumieniem. Sąd I instancji na podstawie zeznań świadka J. S. (1) znajdujących oparcie w innych dowodach ustalił, że oskarżony G. T. w bliżej nieustalonym dniu w drugiej połowie marca 2002 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie substancją psychotropową, przyjmując od ustalonej osoby znaczną jej ilość w postaci 2 kg

amfetaminy celem przewiezienia do G. i przekazania odbiorcy, przy czym działał w warunkach recydywy. Ocena prawną działania oskarżonego szeroko przedstawił na str. 113 – 116 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Argumenty podniesione przez apelującą w żaden sposób nie podważają ani ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd, ani przedstawionej oceny prawnej działania oskarżonego. W ocenie Sądu Apelacyjnego również kara orzeczona wobec oskarżonego nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Wymierzając ją Sąd I instancji, zgodnie z dyrektywami wyrażonymi w art. 53 k.k. uwzględnił nie tylko okoliczności obciążające, ale również te, które przemawiały na jego korzyść. Przy wymiarze kary grzywny zaś miał na uwadze sytuację majątkowo – bytową oskarżonego.

Ponieważ apelacja prokuratora dotyczy jedynie oskarżonego G. T., Sąd Apelacyjny odniesie się do niej w tym miejscu. Apelacja ta jest zasadna. Zarzuca wyrokowi obrazę przepisu postępowania, tj. art.

182 § 3 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia poprzez przyznanie świadkowi R. P. (1) prawa do odmowy zeznań w sytuacji, gdy przysługiwało mu jedynie uprawnienie do odmowy odpowiedzi na zadawane pytania w trybie art. 183 § 1 k.p.k., co skutkowało uniewinnienie oskarżonego od tego czynu.

Przepis art. 182 § 3 k.p.k. daje prawo odmowy zeznań świadkowi, który w innej toczącej się sprawie jest oskarżony o współudział w przestępstwie objętym postępowaniem. „Inna tocząca się sprawa” to inne postępowanie karne, także w stadium postępowania przygotowawczego, a osoba która ma być przesłuchana w charakterze świadka w tej innej sprawie, ma nie tylko status oskarżonego, ale także podejrzanego, a oskarżenie (podejrzenie) o współudział polegać może nie tylko na współsprawstwie, ale także na innych formach zjawiskowych: pomocnictwie i podżeganiu. Wszystko to dotyczy przestępstwa, w związku z popełnieniem którego odpowiedzialność karna jest przedmiotem postępowania, w którym osoba taka ma być przesłuchana w charakterze świadka (vide S.N. I KZP 8/05 OSNKKW 2005, nr 4 poz. 40). Żadna powyższa sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie. R. P. (1) nie zarzucono współudziału w czynie zarzuconym G. T. w pkt I aktu oskarżenia. Przepisy art. 182 k.p.k., jako przepisy o charakterze wyjątkowym, podlegają wykładni ścisłej (vide S.N. V KR 184/74, LEX nr 21632), zatem brak było podstaw do zwolnienia świadka R. P. (1) od składania zeznań w zakresie tego zarzutu.

Uniknięcie przez niego ewentualnego samooskarżenia – na co nacisk kładzie Sąd I instancji, uzasadniając zwolnienie świadka od zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k. – było możliwe na podstawie uprawnienia przewidzianego w art. 183 § 1 k.p.k. przez uchylenie się od udzielenia odpowiedzi na pytanie, jeżeli jej udzielenie mogłoby narazić go na odpowiedzialność za przestępstwo.

W powyższej sytuacji, gdy obraza art. 182 § 3 k.p.k. miała niewątpliwie wpływ na treść rozstrzygnięcia w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia zarzucanego oskarżonemu G. T., konieczne było uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi I instancji. Dla rozpoznania sprawy o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca o przeciwdziałaniu narkomanii (również po zmianie z 9 grudnia 2011 r. zaostrzającej zagrożenie karą) w I instancji właściwy jest sąd rejonowy. Ponieważ materiał dowodowy nie dał podstaw do określenia właściwości miejscowej sądu według reguł z art. 31 § 1 k.p.k., na zasadzie art. 32 § 3 k.p.k. właściwym dla rozpoznania sprawy w uchylonej części jest Sąd Rejonowy d. W. – Ś.. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy dotyczącej oskarżonego G. T., w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia, Sąd I instancji, mając na uwadze rozważania dokonane powyżej ponownie przeprowadzi przewód sądowy w zakresie dowodów dotyczących tego czynu i dokona ich wszechstronnej, wnikliwej analizy w sposób umożliwiający instancyjną kontrolę trafności zapadłego orzeczenia w przypadku jego zaskarżenia.

Odnosnie apelacji obrońcy W. K. (1).

Z treści stawianych przez skarżącego zarzutów i argumentów przedstawionych w pisemnych motywach apelacji wynika, iż autor apelacji, zarzucając obrazę przepisów procesowych oraz dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych, kwestionuje sposób oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd orzekający, a w szczególności zeznań świadka koronnego J. S. (1), które stanowiły w głównej mierze podstawę poczynionych w sprawie ustaleń

faktycznych. Zauważyć przy tym trzeba, że obszerna apelacja sprowadza się w istocie do powoływania treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku i swobodnego komentowania jej fragmentów w subiektywny sposób. Tego rodzaju gołosłowne argumenty o charakterze polemicznym nie mają żadnego odniesienia do realiów niniejszej sprawy, w której w zakresie sprawstwa oskarżonego W. K. (1) zeznania świadka J. S. (1) znajdują pośrednie potwierdzenie w oświadczeniach samego oskarżonego składanych na rozprawie, w jego wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w sprawie IV K 183/07, zeznaniach świadka J. G. (2), świadka B. D. (1) i świadka S. C.. Zarówno zeznania świadka J. S. (1), jak i dowody korespondujące z nimi zostały szczegółowo przeanalizowane i wnikliwie ocenione przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku. obrońca oskarżonego W. K. (1) podkreśla, że zeznania świadka J. S. (1) w wielu kwestiach są bardzo ogólnikowe, np. w kwestii środków finansowych którymi miał płacić oskarżony za dostarczony narkotyk, opakowań którymi amfetamina była przewożona przez kuriera do oskarżonego, przez nie podanie kto z kim i w jaki sposób ustalał terminy jego przyjazdu z amfetaminą do G. i poprzez jakie środki łączności. Nie można jednak uznać, że ten argument podważa wiarygodność omawianego dowodu, bowiem z analizy wyjaśnień i zeznań składanych przez J. S. (1) na poszczególnych etapach postępowania wynika, że przekazywał on tylko takie informacje jakie posiadał. Stwierdzić też należy, że Sąd I instancji nie dopuścił się mającej wpływ na treść wyroku, obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4, 5 i 7 k.p.k. Rozstrzygnięcie wydane zostało na podstawie dostępnego materiału dowodowego, który został oceniony w ramach przynależnej Sądowi swobody. Prawidłowa ocena dowodów pozwoliła na wysunięcie niewątpliwego wniosku co do zawinienia oskarżonego w zakresie przepisanych mu czynów. Gołosłowne i hipotetyczne jedynie są rozważania apelującego odnośnie prawidłowości dopuszczenia J. S. (1) do składania zeznań w charakterze świadka koronnego. Z materiału dowodowego sprawy – wbrew sugestii obrońcy – nie wynika aby kierował on zorganizowaną grupą przestępczą lub należał do jej kierownictwa, a jedynie, że był jej uczestnikiem. Przy ocenie zeznań tego świadka Sąd Okręgowy nie pominął też okoliczności przywołanej przez skarżącego, iż początkowo w złożonych zeznaniach starał się on ochronić osobę mu bliską, tj. J. D. (2) (str. 109 - 110 uzasadnienia). Zasadnie Sąd stwierdził, iż wycofanie się świadka już przy następnym przesłuchaniu z poprzednich zeznań i ujawnienie prawdy co do roli J. D. (2) przy produkcji amfetaminy świadczy o wywiązaniu się J. S. (1) z obowiązku lojalności wobec organów ścigania i o poważnym traktowaniu przez niego współpracy, do której się zobowiązał, korzystając ze statusu świadka koronnego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd meriti nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu W. K. (1). Jak wskazano bowiem we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (str. 42- 59) w sposób szczegółowy i wnikliwy a przy tym logiczny i przekonujący omówił wszystkie dowody świadczące o winie oskarżonego. Rozważania Sądu Okręgowego w zakresie winy oskarżonego W. K. (1) co do przypisanych mu czynów zasługują na pełną akceptację Sądu Apelacyjnego, zaś argumenty skarżącego zawarte w apelacji mające charakter wyłącznie polemiczny, tych ustaleń w żaden sposób nie podważają.

Prawidłowa jest ocena prawna zachowań oskarżonego dokonana przez Sąd I instancji i szeroko omówiona na str. 116 – 120 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Na wstępie rozważań dotyczących stawianego przez obrońcę zarzutu rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu W. K. (1) trzeba podkreślić, że skarżący w apelacji kwestionuje zarówno winę oskarżonego, jak i orzeczoną wobec niego karę.

Nie można zgodzić się z obrońcą, że orzeczona wobec tego oskarżonego kara łączna jest karą rażąco niewspółmierną. Sąd Okręgowy, wymierzając kary za poszczególne przestępstwa i karę łączną miał na uwadze zarówno stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, pobudki działania, stopień winy, jak również warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasową jego karalność. Uwzględniając zaś ilość i charakter czynów popełnionych przez W. K. (1) nie sposób uznać, że orzeczona wobec niego, przy zastosowaniu w dużym stopniu zasady asperacji łączonych kar, kara łączna w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności jest nadmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Na akceptację zasługują również wymierzone kary grzywny, uwzględniające zarówno korzyść majątkową, którą oskarżony swym działaniem mógł osiągnąć, jak również jego obecną sytuację materialno – bytową.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego J. B. (1).

Wbrew twierdzeniom autora apelacji Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania tj. art. 6 k.p.k., art. 413 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 332 §2 pkt 2 k.p.k., art. 7 i 4 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Nie można zgodzić się ze skarżącym jakoby Sąd Okręgowy, odnośnie czynów zarzucanych oskarżonemu J. B. (1) dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, bowiem Sąd ten uwzględnił w swoich rozważaniach (str. 59 – 72 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) całością zebranych w sprawie dowodów, a więc zarówno dowody obciążające, jak i korzystne dla oskarżonego. To, że tym ostatnim nie dał wiary, nie oznacza, że naruszył przepis art. 410 k.p.k. i nie zastosował się do zasady wyrażonej w art. 4 k.p.k. Niezasadny też z przyczyn oczywistych jest zarzut, iż w takiej sytuacji procesowej doszło do obrazy art. 5 § 2 k.p.k., który to przepis ma zastosowanie, gdy Sąd orzekający nabierze wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia, a następnie wobec braku możliwości usunięcia tych wątpliwości rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. W niniejszej sprawie Sąd I instancji nie miał żadnych wątpliwości w zakresie istotnych okoliczności stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, a więc o zastosowaniu, a tym bardziej naruszeniu tego przepisu nie może być mowy.

Nie naruszył Sąd orzekający także przepisu art. 6 k.p.k. i wskazanych w apelacji przepisów Konstytucji RP oraz Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. W sentencji zaskarżonego wyroku wskazał bowiem – zgodnie z wymogiem art. 413 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. zarówno czas, jak i miejsce popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów, czyniąc w tym względzie ustalenia takie na jakie pozwalał dostępny materiał dowodowy, który został oceniony przez Sąd zgodnie z art. 7 k.p.k. Zarzucając w pkt I. 2 apelacji obrazę art. 7 i 4 k.p.k. oraz art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. skarżący stwierdził, że Sąd konsekwentnie rezygnował z przeprowadzenia dowodów mających istotne znaczenie dla ustaleń sprawy, a także dla realizacji prawa do obrony oskarżonego, jednak nie wskazał jakich to dowodów Sąd orzekający nie przeprowadził. Materiał dowodowy sprawy natomiast wykazuje, że Sąd I instancji przeprowadził wszystkie zawnioskowane przez strony dowody.

Nie jest również zasadny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, czyli w istocie dotyczący dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów, które określa art. 7 k.p.k. Tego rodzaju zarzut może być skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że Sąd I instancji, oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania lub nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Dla oceny dowodu zwłaszcza osobowego ważna jest nie tylko treść wypowiedzi, lecz także ocena osoby je wyrażającej, jej poziomu intelektualnego oraz stanu emocjonalnego, przy czym istotnym czynnikiem kształtującym przekonanie Sądu orzekającego w I instancji o wartości wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków są spostrzeżenia i wrażenia odniesione w toku bezpośredniego przesłuchania tych osób. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy dokonał szczegółowej analizy zeznań świadka J. S. (1) obciążających oskarżonego i wskazał w jakiej części i z jakich powodów uznał je za wiarygodne. Przeprowadzona analiza zeznań sięga do innych źródeł dowodowych, takich jak fakty przyznane przez oskarżonego, wynikające z zeznań świadka J. D. (2), świadka M. A. (1), świadka J. B. (2), H. S., M. R.. Zasadnie podniósł też, że twierdzenia J. S. (1) oparte są na jego własnych spostrzeżeniach wynikających z tego, że sam dostarczał J. B. (1) część amfetaminy wyprodukowanej przy użyciu otrzymanego od oskarżonego płynu (...), jako formę zapłaty. Argumenty powołane przez skarżącego mające podważyć ocenę zeznań świadka J. S. (1) nie są tego rodzaju, aby mogły odnieść zamierzony przez obrońcę skutek.

Dowolne, nie poparte dowodami przeprowadzonymi w sprawie jest twierdzenie obrońcy, że zeznania tego świadka nie zasługują na wiarę bowiem składała je „osoba z ubytkami pamięci wywołanymi operami chemicznymi wdychanymi przy wieloletniej produkcji amfetaminy”. Do takiego stwierdzenia w żadnym razie nie upoważnia obrońcę treść opinii biegłego W. K. (3) (k. 4843) nakreślającego ogólnie możliwy wpływ amfetaminy na organizm człowieka biorącego udział w jej produkcji. Chybiony jest także argument zawarty w apelacji wskazujący, że wiarygodność świadka koronnego J. S. (1) podważa to, iż na rozprawie w dniu 21 września 2011 r. nie przypomniał sobie oskarżonego z powodu słabego wzroku, a uczynił to na kolejnej rozprawie. Jak wynika z protokołów rozpraw sytuacja ta odnosi się nie do świadka J. S. (1), a do świadka M. A. (1). Podobnie chybiony jest argument zawarty w motywach apelacji dotyczący pomylenia jakoby przez świadka J. S. (1) marki samochodu, który miał zamiar nabyć od oskarżonego. Z zeznań świadka J. S. (1) wynika przecież, że prawidłowo określił markę auta jako (...), natomiast mylnie markę auta podała świadek J. D. (2). Co do sugerowanego przez skarżącego wpływu na treść obciążających oskarżonego zeznań świadka J. S. (1), konfliktu między nimi na tle sprzedaży samochodu, przywołać trzeba wyjaśnienia samego oskarżonego J. B. (1), który

wyjaśnił, że J. S. (1) widział jedynie trzy razy i nie zna powodu dla którego miałby go pomawiać (k. 2442). Wyjaśnienia te nie wskazują na istnienie konfliktu podnoszonego w apelacji.

Reasumując – apelacja nie wykazała aby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, aby doszło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, co oznacza, że i ustalenia w zakresie winy oskarżonego J. B. (1) nie mogły zostać skutecznie zakwestionowane. Oskarżonemu wymierzono za przypisane mu czyny kary po rozważeniu całokształtu okoliczności mających z mocy art. 53 k.k. wpływ na jej wymiar i brak jest podstaw do uznania, iż noszą one cechy rażącej niewspółmierności. Przy wymiarze kary łącznej Sąd I instancji zastosował w dużym stopniu zasadę asperacji, zasadnie zauważając bliski związek podmiotowo - przedmiotowy przypisanych oskarżonemu przestępstw. Wymierzonej w taki sposób kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności również nie można uznać za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Na marginesie jedynie odnieść się trzeba do wniosku apelującego o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie kary łącznej w granicach dolnego zagrożenia w wymiarze nie przekraczającym 2 lat pozbawienia wolności.

W sytuacji, gdy oskarżonemu przypisano dwukrotnie popełnienie czynu z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożonego karą pozbawienia wolności od lat 3 wymierzenie proponowanej przez skarżącego kary pozbawienia wolności możliwe byłoby jedynie przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kar, do czego nie ma jednak żadnych podstaw.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonej M. S. (1).

Apelacja ta jest zasadna tylko w tej części, gdy kwestionuje okres udziału oskarżonej w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. A. (1). W pozostałej części apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wprawdzie zarzut obrazy przepisów postępowania jest jedynym zarzutem sformułowanym w apelacji, jednakże z pisemnych jej motywów wynika, iż zdaniem autora apelacji obraza przepisów art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. doprowadziła Sąd I instancji do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonej co do zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów.

Nie można podzielić stanowiska skarżącego jakoby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy wskazanych wyżej przepisów postępowania i aby ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia były obarczone błędem, co mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 72 – 97) podstawę dokonanych ustaleń stanowi całokształt dowodów ujawnionych w sprawie, które Sąd ten poddał analizie i ocenie, a stanowisko swoje logicznie, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentował, wykazując z jakich powodów nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej nie przyznającej się do popełnienia zarzucanych jej czynów a jakie dowody i dlaczego uznał za wiarygodne. Zeznania świadków koronnych J. S. (1) i J. B. (2) obciążające oskarżoną znalazły potwierdzenie w takich dowodach osobowych, jak zeznania świadków”: J. D. (2), H. S. czy wyjaśnieniach oskarżonego M. R., co szczegółowo wykazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sporządzonym zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k.

Apelacja nie przedstawia skutecznych argumentów, które wskazywałyby, że Sąd I instancji oceny zebranych dowodów dokonał z naruszeniem zasady art. 7 k.p.k., a i takich argumentów nie znalazł Sąd odwoławczy. Ustalone przez Sąd orzekający na podstawie zeznań świadków J. S. (1) i J. B. (2) okoliczności dotyczące zachowań M. S. (1) w inkryminowanym czasie, wbrew stanowisku skarżącego wprost wskazują na jej pełną świadomość udziału w zorganizowanej grupie przestępczej pod kierownictwem M. A. (1). Rację ma jedynie apelujący, iż nie można przyjąć, że udział oskarżonej w tej grupie datuje się od jej pierwszych kontaktów z M. A. (1), tj. od chwili, gdy udostępniła mu, i pozostałym członkom grupy, posesję do produkcji amfetaminy – tak jak przyjął to Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku. W początkowym okresie – jak ustalił Sąd Okręgowy - a więc na przełomie kwietnia i maja 2006 r. (str. 82 – 83 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) oskarżona bowiem jedynie – po udostępnieniu posesji M. A. (1), obserwowała działania osób produkujących amfetaminę i wykonywała pewne czynności usługowe, a wynagrodzenie, które otrzymała dotyczyło tylko użyczenia posesji. Natomiast w widoczny sposób zaakceptowała działania grupy i przystąpiła do niej wówczas, gdy wraz z innymi jej członkami, brała udział od połowy maja

2006 r. do drugiej połowy lipca 2006 r. w produkcji amfetaminy prowadzonej w miejscowościach R., K., A. i ponownie na swej posesji w S.. (vide ustalenia faktyczne na str. 9 -13). Wówczas oskarżona wykonywała czynności związane bezpośrednio z produkcją narkotyku za co otrzymała odpowiednie wynagrodzenie, jak również – na równi z pozostałymi członkami grupy – brała udział w decyzji o przeznaczeniu wynagrodzenia za amfetaminę wyprodukowaną w końcowej fazie na posesji w S., na zakup płynu (...) do kolejnych produkcji, w tym, na wynajętej posesji w A.. Istnienie zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez M. A. (1) Sąd orzekający wykazał na str. 72 – 73 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Kwestionowanie przez obrońcę ustalenia dokonanego przez Sąd I instancji co do działania oskarżonej M. S. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w świetle treści art. 115 § 4 k.k. jest oczywiście niezasadne. Sąd meriti wykazał, że oskarżona działała zarówno z chęci uzyskania korzyści majątkowej dla siebie, jak i dla pozostałych osób uczestniczących w czynie, a w zakresie czynu przypisanego jej w pkt IV.3 wyroku – uczyniła sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu.

Kontrola instancyjna zapadłego wobec oskarżonej wyroku doprowadziła do uznania, że zawodna okazała się podjęta w apelacji próba wykazania jakoby istotne dla rozstrzygnięcia dowody były wątpliwe i nie prowadziły do przyjęcia, że oskarżona jest winna zarzuconych jej czynów w formie przypisanej jej zaskarżonym wyrokiem. Dowody te bowiem rozważone i ocenione przez

Sąd Okręgowy zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. jednoznacznie wskazują, że zarówno dokonane przez ten Sąd ustalenia faktyczne, jak i wyprowadzone wnioski co do udziału oskarżonej w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się produkcją narkotyku – oraz w samej produkcji narkotyku, są prawidłowe i zasadne. Chybiony jest w konsekwencji również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, poza wskazanym wyżej czasokresem udziału oskarżonej w grupie przestępczej, mającego wpływ na jego treść.

Z przyczyn przedstawionych wyżej w niniejszym uzasadnieniu konieczna była zmiana zaskarżonego wobec M. S. (1) wyroku przez ograniczenie okresu czynu przypisanego jej w pkt IV. 1 polegającego na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej, do okresu od połowy maja 2006 r. do końca lipca 2006 r. (okres odpowiadający czynowi z pkt IV. 3). Zmiana ta wpływa na orzeczenie odnośnie czynu przypisanego oskarżonej w pkt IV. 2 wyroku, bowiem powoduje wyeliminowanie z jego opisu działania oskarżonej w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw, a z podstawy prawnej skazania „art. 65 § 1 k.k.”.

Odnosząc się do wymierzonych oskarżonej kar pozbawienia wolności, bowiem wyrok został zaskarżony w całości, Sąd Apelacyjny uznał, iż kary wymierzone jej za czyny z pkt IV. 2 i z pkt IV. 3 oraz kara łączna 6 lat pozbawienia wolności uchybiają zasadzie wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, przez co są rażąco surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Krótki okres przestępczej działalności oskarżonej, jej podrzędna rola, brak działania oskarżonej w zorganizowanej grupie przestępczej w zakresie czynu z pkt IV. 2 wyroku nie dawały podstaw do wymierzenia jej za te czyny kar oscylujących wysokością do kar wymierzonych współoskarżonym, których działalność przestępcza była znacznie dłuższa, a rola w dokonywanych przestępstwach bardziej znacząca. Okoliczność obciążająca oskarżoną, na którą kładł nacisk Sąd orzekający – pozostawienie małoletniego dziecka będącego na jej utrzymaniu i udanie się do miejscowości, gdzie brała udział w produkowaniu amfetaminy, nie może być decydująca w sytuacji, gdy dziecko to nie było pozostawione bez należytej opieki ze strony rodziny oskarżonej; a nieobecność oskarżonej była krótkotrwała. Dlatego, po myśli art. 440 k.p.k. orzeczenie w tej części należało skorygować. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, biorąc pod uwagę powyższe okoliczności dotyczące oskarżonej, z drugiej zaś strony okoliczności obciążające, takie jak rodzaj działalności przestępczej oskarżonej, jej determinację dla osiągnięcia środków na utrzymanie z przestępstwa, orzeczone kary w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności za czyn z pkt IV. 2 (przy wyeliminowaniu działania w warunkach art. 65 § 1 k.k.), 4 lat pozbawienia wolności za czyn z pkt IV. 3 oraz kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona przy zastosowaniu zasady częściowej absorpcji, obejmująca też karę za czyn z pkt IV.1 wyroku - są zasadne, uwzględniające stopień społecznej szkodliwości, przypisanych jej czynów i stopień winy z jednej strony, z drugiej zaś mają na uwadze brak szczególnych względów, które mogłyby przemawiać za orzeczeniem kary w minimalnej dopuszczalnej wysokości. Kara łączna nadto uwzględnia bliski związek podmiotowo – przedmiotowy oraz czasowy przypisanych oskarżonej czynów.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie obligatoryjnego przepisu art. 63 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 czerwca 2010 r. do dnia 23 listopada 2012 r.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego M. R..

Jak wynika z uzasadnienia tego środka zaskarżenia, kwestionuje on prawidłowość ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji co do świadomości oskarżonego, że udostępnia pomieszczenie w R. dla nielegalnego wyrobu napojów spirytusowych, czym ułatwia popełnienie takiego czynu, nadto, że po zorientowaniu się co do rodzaju produkcji prowadzonej w udostępnionym pomieszczeniu nadal udostępniał to pomieszczenie, czym ułatwił produkcję amfetaminy w znacznych ilościach. Apelujący nie kwestionuje samego faktu udostępnienia M. A. (1), J. S. (1), H. G. i M. S. (1) w okresie maja 2006 r. należącego do niego drewnianego domku na posesji w R. i nie wskazuje w jakim innym celu – niż to ustalił Sąd meriti – pomieszczenie miałyby zostało wyżej wymienionym osobom udostępnione. Tymczasem depozycje świadków J. S. (1), J. B. (2) i H. S. co do tego, że oskarżony został poinformowany we wstępnej fazie ich działalności o produkcji związanej ze spirytusem – obojętnie czy określano to jako oczyszczanie skażonego spirytusu technicznego, robienie czegoś ze spirytusem czy produkcję bimbru, są zbieżne i trafnie Sąd I instancji uznał, że udostępniając część swojej działki wraz z domkiem M. R. miał świadomość, że prowadzony będzie na niej nielegalny wyrób napojów spirytusowych. Wiek oskarżonego, jego doświadczenie życiowe, sposób funkcjonowania w życiu dawały Sądowi I instancji możliwość ustalenia, że jakakolwiek z wymienionych przez J. S. (1), J. B. (2) czy H. S. działalność związana z przerobem spirytusu byłaby działalnością nielegalną. Prawidłowo zatem Sąd Okręgowy ustalił, iż w okresie początkowym, tj. od połowy maja 2006 r. do pierwszej dekady czerwca 2006 r., udostępniając M. A. (1) i innym osobom pomieszczenia na swej posesji w R. usiłował ułatwić im nielegalny wyrób napojów spirytusowych, z tym iż było to usiłowanie nieudolne bowiem osoby te takiej działalności nie prowadziły. Prawidłowe, pozbawione błędu – wbrew temu co podnosi obrońca – są ustalenia Sądu I instancji dotyczące powstania u oskarżonego zamiaru sprawczego w zakresie czynu z pkt V. 1. b. Szeroko i szczegółowo kwestię tę Sąd meriti przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na str. 9 – 11, nadto na str. 87 – 90 i 132 – 135. Sąd ten wykazał w oparciu o zeznania świadka J. B. (2), iż pod koniec produkcji (a nie ostatniego dnia produkcji, jak zapewne omyłkowo Sąd stwierdził na str. 90 uzasadnienia, gdyż wynika to z treści całego uzasadnienia dotyczącego czynów przypisanych oskarżonemu a na str. 92 Sąd wyraźnie odniósł się do końca okresu produkcji) narkotyków prowadzonej na udostępnionej przez M. R. posesji, miał on już świadomość rodzaju prowadzonej działalności i powziął ją na podstawie własnych obserwacji oraz doświadczenia życiowego. Z treścią zeznań J. B. (2) korespondują zeznania świadka J. S. (1), który opisał zachowania oskarżonego M. R. – częste przyjazdy na posesję, także w czasie prowadzonej produkcji narkotyku, w związku z czym odczuwał zapachy wydzielające się w jej trakcie, wywożenie ciągnikiem odpadów poprodukcyjnych i topienie ich w bagnie. Wbrew temu, co podnosi skarżący w motywach apelacji prawidłowe są też ustalenia Sądu orzekającego co do tego, że udostępniając część posesji i domek w R. oskarżony M. R. ułatwiał zarówno nielegalny wyrób napojów spirytusowych, o którym początkowo był przekonany, jak i produkcję narkotyków, która faktycznie była prowadzona, a o której prowadzeniu zorientował się dopiero pod jej koniec.

Zasadne bowiem, także w świetle przywołanego przez apelującego orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2003 r. WA 8/03 OSNwSK 2003/1/540, jest stanowisko Sądu Okręgowego wskazane na str. 134 uzasadnienia, że „...dla oceny zachowania oskarżonego nie należy wyłącznie brać pod uwagę czasu jego decyzji o udostępnieniu posesji, ponieważ zachowanie jego polegało nie tylko na udostępnieniu nieruchomości, ale też na utrzymywaniu takiego stanu”. Z ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego wynika, iż oskarżony, gdy zorientował się co do prawdziwego rodzaju produkcji, nie zmienił swej decyzji o udostępnianiu posesji i użyczonego pomieszczenia. Nie można zgodzić się z zarzutem obrazy prawa procesowego, tj. art. 410 k.p.k., stawianym w pkt III apelacji, poprzez nieuczynienie podstawą rozstrzygnięcia co do czynu z pkt V.1.b wyroku całości zeznań J. B. (2) w zakresie w jakim sprzeczne one były z wyjaśnieniami M. R. i zeznaniami J. D. (3). Przede wszystkim zeznania J. B. (2) – wbrew temu co stwierdził obrońca w apelacji – nie są jedynym dowodem sprawstwa M. R. co do czynu z pkt V.1.b wyroku. Jak wykazał bowiem Sąd I instancji depozycje tego świadka korespondują z zeznaniami świadka J. S. (1) opisującego zachowania oskarżonego w inkryminowanym okresie. To zaś, że świadek J. B. (2) – jak wskazuje obrońca – miał wyrazić chęć dalszego,

potajemnego jakoby kontynuowania produkcji narkotyków jest na tyle ogólne, że w żaden sposób nie podważa tej części zeznań świadka, które odnoszą się do faktów już mających miejsce. Nie wskazuje on bowiem sposobu, czasu czy też miejsca prowadzenia takiej ewentualnej produkcji. Zatem zeznania te nie są też sprzeczne – jak twierdzi skarżący – z zeznaniami świadka J. D. (3), który podał, że rozpoczął prace budowlane na przedmiotowej działce oskarżonego ok. 10 czerwca 2006 r. i prowadził je do końca roku.

Reasumując stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom apelującego

Sąd meriti nie dopuścił się zarówno błędu w ustaleniach faktycznych, jak również obraży wskazanych przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Prawdłowo, zgodnie z regułami oceny dowodów przeanalizował istotny dla ustalenia sprawstwa oskarżonego materiał dowodowy, a następnie swoje stanowisko co do winy oskarżonego oraz oceny prawnej jego działania obszernie i przekonująco uzasadnił.

W tym stanie rzeczy zarzuty stawiane zaskarżonemu orzeczeniu okazały się niezasadne.

Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności, jako uwzględniająca w odpowiednim stopniu wszelkie okoliczności mające wpływ na jej wysokość, nie może być uznana za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego A. P..

Wbrew stawianemu w apelacji zarzutowi, Sąd I instancji nie naruszył przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe, zebrany pełny materiał dowodowy wnikliwie rozważył i prawidłowo ocenił. Z takiej oceny dowodów wysnuł niebudzący zastrzeżeń wniosek co do zawinienia oskarżonego A. P. w kształcie przypisanym mu wyrokiem. Z analizy pisemnych motywów apelacji wynika, iż to obrońca ma wątpliwości co do winy A. P., nie zaś Sąd orzekający, który w sposób logiczny i przekonujący uzasadnił, którym dowodom daje wiarę i dlaczego, a które dowody i z jakich powodów odrzuca. Argumenty przytoczone w motywach środka zaskarżenia nie są tego rodzaju, by podważyć stanowisko Sądu I instancji.

Zdaniem skarżącego relacje świadka koronnego J. S. (1) na wiarę nie zasługują i nie powinny być wyłączną podstawą dla ustalenia winy oskarżonego A. P. w szczególności dlatego, że są pomówieniem. Takiego stanowiska nie można podzielić. Skarżący nie dostrzega, że w sprawie niniejszej nie doszło do tzw. pomówienia prostego, kiedy sprawca, chcąc uniknąć odpowiedzialności za własne przestępstwo, obciąża jego popełnieniem inną osobę. Przeciwnie – świadek J. S. (1) przyznając się do własnych zachowań przestępczych, zrelacjonował zachowanie i rolę oskarżonego A. P.. W sytuacji, gdy jego depozycje są konsekwentne i znajdują potwierdzenie w okolicznościach pobocznych, co szczegółowo wykazał Sąd I instancji na str. 97 – 106 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, brak jakichkolwiek podstaw do odmówienia im wiary i poczynienia ustaleń odmiennych. Taki sposób procedowania naruszałby reguły art. 7 k.p.k. Kwestionując ocenę dowodu z zeznań świadka J. S. (1) i ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o nie, apelujący wskazuje na fakt nie wykrycia środków odurzających ani substancji psychotropowych w pomieszczeniach w N., wskazanych przez świadka jako miejsce produkcji amfetaminy. Okoliczności tej nie pominął Sąd I instancji, który trafnie, biorąc pod uwagę treść opinii biegłej A. O., uznał, iż brak wskazanych przez obrońcę śladów obecności substancji psychotropowych nie podważa wiarygodności relacji świadka. Upływ czasu od zdarzenia do momentu pobierania próbek do badań, wpływ przeprowadzonego w przedmiotowym pomieszczeniu remontu spowodowały bowiem, że opinia biegłej nie ma charakteru kategorię. Przeprowadzona przez Sąd meriti weryfikacja zeznań świadka J. S. (1) poprzez materiał zdjęciowy dokumentujący wygląd przedmiotowej posesji i znajdujących się na niej pomieszczeń, nadto informację z firmy (...) sp. z o.o., z której wynikało, że w inkryminowanym czasie zużycie energii elektrycznej na przedmiotowej posesji w N. w sposób istotny wzrosło, również dawała Sądowi podstawę do uznania relacji świadka za wiarygodną. Kwestia podłączenia wody używanej przy produkcji amfetaminy podniesiona przez obrońcę w pkt 1.b apelacji skutecznie – wbrew stanowisku skarżącego – nie podważa wiarygodności powyższego świadka.

Niewątpliwym wpływem czasu mógł wpłynąć na trudności, co do wskazania przez świadka źródła pobierania wody i sposobu jej podłączenia. Z opinii biegłego W. K. (3) złożonej na rozprawie (k. 4844) zaś wynika, że w nielegalnych laboratoriach

stosowane są trzy systemy do chłodzenia, w tym poprzez obieg zamknięty, do którego może być wykorzystana również studnia.

Podważając sądową ocenę dowodu z zeznań świadka J. S. (1), skarżący wskazuje na rozbieżność jego zeznań co do ilości wyprodukowanej amfetaminy na posesji w N. złożonych w toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie. Sąd Okręgowy rozbieżność tę dostrzegł (vide uzasadnienie str. 103 – 106) i w sposób logiczny, przekonujący wyjaśnił z jakich powodów uznał w tym zakresie za wiarygodne zeznanie świadka złożone na etapie śledztwa.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szeroko odniósł się zarówno do kwestii uzyskania przez oskarżonego korzyści majątkowej związanej z udostępnieniem pomieszczenia w N. dla produkcji amfetaminy, jak również jego działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wywoły te (str. 101 – 102, k. 137) Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Próba podważenia oceny wiarygodności zeznań świadka J. S. (1) dokonanej przez Sąd Okręgowy zawarta w pkt Ad 2 motywów apelacji jest nierzetelna wobec materiału dowodowego sprawy. Sąd I instancji na rozprawie wyjaśnił poprzez szczegółowe przesłuchanie świadka pozorną sprzeczność w jego zeznaniach dotyczących przekazania A. P. pieniędzy za udostępnienie posesji. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku (str. 137 – 138) też odniósł się do kwestii świadomości oskarżonego co do faktu produkcji znacznych ilości substancji psychotropowej na udostępnionej przez niego posesji i stanowiska Sądu nie podważają argumenty przedstawione w pkt Ad 3 apelacji. To, że w pewnym momencie oskarżony dał jedynie poznać swym zachowaniem, że nie podoba mu się działalność prowadzona na jego posesji, ale nie zakazał dalszego jej prowadzenia, nie może wykazać – jak chce tego obrońca – że ustalenia Sądu meriti co do świadomości oskarżonego dotyczącej rozmiaru działalności prowadzonej na jego posesji są błędne i nieuprawnione. Po miesiącu wprowadzie oskarżony zerwał współpracę, ale jak wynika z zeznań świadka J. S. (1) znajdujących oparcie w zeznaniach świadka J. B. (2), powodem były nieporozumienia między oskarżonym i M. A. (1) na tle płatności za korzystanie z pomieszczeń na jego posesji.

Reasumując, Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłową, mieszczącą się w ramach art. 7 k.p.k. ocenę dowodów i w oparciu o nią dokonał bezbłędnych ustaleń faktycznych co do zawinienia A. P. oraz dokonał prawidłowej oceny prawnej jego zachowania.

Na uwzględnienie natomiast zasługuje zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary sformułowany w pkt II apelacji, choć zasadność zarzutu wynika z innych, aniżeli wskazał to skarżący, przyczyn. Wymierzona oskarżonemu kara 5 lat pozbawienia wolności oscyluje swą wysokością z karami wymierzonymi współoskarżonym prowadzącym znacznie szerszą działalność przestępczą aniżeli ta, która w wyroku została przypisana oskarżonemu, co czyni tę karę sprzeczną z zasadą wewnętrznej sprawiedliwości wyroku. Przy jej orzekaniu Sąd meriti nadto pominął fakt krótkiej, bo jedynie miesięcznej działalności przestępczej A. P.. Uwzględniając zatem okoliczności powyższe, nadto okoliczności obciążające i łagodzące przywołane w uzasadnieniu przez Sąd I instancji, Sąd Apelacyjny uznał za sprawiedliwą, proporcjonalną do stopnia zawinienia oskarżonego, spełniającą nadto zadania w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej – karę 4 lat pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 sierpnia 2010 r. do dnia 6 lipca 2011 r. i od dnia 6 listopada 2011 r. do dnia 23 listopada 2012 r.

Odnosnie osobistej apelacji oskarżonego A. P., która ma formę dodatkowych wyjaśnień stwierdzić należy, że nie zawiera ona argumentów, które skutecznie podważałyby ocenę dowodów i ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji. Oskarżony podnosi, że remont pomieszczenia, w którym miała być prowadzona produkcja amfetaminy nigdy nie miał miejsca, a zmiana umieszczenia drzwi przeprowadzona została w 2003 r. Podważa nadto wiarygodność zeznań świadków J. S. (1) i J. B. (2), twierdząc że wcześniej się z nim znali, a o tym nie zeznali na rozprawie. Zauważyć trzeba, że czyniąc powyższy zarzut świadkom, oskarżony pomija fakt, iż również on w toku postępowania o takiej znajomości jaką przedstawia w apelacji, nie wyjaśniał. Kwestię remontu pomieszczenia, w którym prowadzona była produkcja już poruszał w toku postępowania.

Sąd meriti odniósł się do kwestii remontu w uzasadnieniu wyroku, a skarżący w skuteczny sposób nie podważył oceny dowodów dotyczących tej kwestii przedstawionej przez Sąd, jak również dokonanych ustaleń faktycznych.

Mając na uwadze, iż oskarżeni nie posiadają dochodów, a W. K. (1), J. B. (1), M. S. (1) i A. P. nadto odbywają bezwzględną karę pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze W. K. (1), J. B. (1) i M. R., a oskarżonych M. S. (1) i A. P. – od ponoszenia kosztów sądowych za obie instancje. Na wniosek obrońców Sąd zasądził na ich rzecz koszty nieopłaconej obrony z urzędu pełnionej w postępowaniu odwoławczym.